

Танок реальності

... так для себе визначив жанр моєї п'єси «Вой (не)мой волчиці, або Кіт Шрьодінгера», режисер Володимир Завальнюк, запропонувавши цьому тексту форму моновистави.

Танок реальності... А як ще назвати опус, в якому діалоги, наповнені живою плоттю і кров'ю перетікають у монологи біблійної сили, а потім все кришиться, атомізується, розбивається на квантово-абсурдний полілог?.

В.Завальнюк (режисер)

Думаешь, что трагедию можно пережить?..

Это то, что будет с тобой всегда. В тебе.

Разделительной линией через всего тебя...

Закрой рот и кричи. Ты – «умный Арлекин». Не больше. Не меньше.

Глядач

...Супрематичний Арлекін Ганни Яремчук (схожий на сучасного, трагічного, пораненого ангела? (художник Поліна Омельченко)) – існує в дуже обмеженому сценічному просторі – він нібито загнаний в кут (екзистенційний, цивілізаційний, історичний?) – поступово розгортає своє «екзистенційне моно», перетворюючи його на полілог множинних власних «Я», де всі сюжети буття промовляють майже одночасно, де, ідентифікуючись з Іншим в собі, починає провокувати зовсім іншу версію себе... Сам постдраматичний текст цієї п'єси, присвячений Духу Майдана, тільки умовно можна розкласти на діючі особи, розділити на теми, запрошує до, так би мовити, дискурсу «фокусів свідомості», що переміщуються.

Персонаж Ганни Яремчук перебуває в певному ритмі «потоків свідомості», – так через стримано-розімкнуту мозаїчність мікро-історій, смислове мерехтіння, через їхнє збирання-розсипання, – веде актриса свій танок думки, структуруючи всередині себе потоки внутрішніх сюжетів довкола тем пам'яті, долі, вибору, болю... Можливо, це моно самої Історії, або самої Долі, у якій – безліч варіантів і виборів, і насправді є умовний спосіб (?), а точка біфуркації – «відкрита можливість» (за Сартром), де насильство і толерантність іноді виявляються одним цілим...

Актриса ніби триває в режимі дослідження переживань до-вербальних і до-логічних смислів свідомості, віртуозно схоплюючи дуже тонкі нюанси тремтливо-трагічних, плинних образів-енергій, образів-вислизань-перетікань-в-інше. Прагнення Ганни Яремчук працювати саме з тендітними, крихкими, майже невлотимими псі-енергіями, її вміння бути в діалозі зі спонтанною природою творчості як такої, коли особистісне о д к р о в е н н я резонує з універсумом, – підхоплює ту пульсуючу новими смислами траєкторію «живого» театру з тенденцією до оновлення глибинних елементів Цілісного.

Не випадково Лесь Курбас шукав формулу свого Розумного Арлекіна в ритмічних пульсуючих енергіях життя, в « т р и в а н н і в наміченому уявою ритмі». Можливо, сучасний – майбутній(?) Розумний Арлекін, який буде (або який зараз вчиться?) вміти діставати енергію з глибинних шарів підсвідомості, буде вільно мандрувати квантовим світом і спілкуватись з голографічною реальністю, і з'явить собою ту «ймовірно орієнтовану смислову модель людської особистості», як визначив її Налімов у своїй книзі «Спонтанність свідомості» (1989).

Якщо ж говорити про український контекст театральпошукового сегменту, то, схоже на те, що Розумний Арлекін постнекласичних ландшафтів прямує до нового рівня етики і толерантності щодо світу. Той, хто, існуючи на межі тектонічних культурно-цивілізаційних зсувів, спроможний будувати нову еко-театральну систему як нову синергійну «картину світу».

І може ця упереджувальна система смислообразів, смислотворення, створення нових ймовірнісних варіантів сценічної реальності – одна з відповідей художньої культури на виклики, що постали перед антропою цивілізацією?

(далі буде)

Оксана Танюк